

[Elmquist.]

ogsaa i nogen Grad nødt til at følge Befolkningens Krav, og store Dele af Befolkningen kræver nu en Gang, naar vi har Offentlighed i Retsplejen, gennem Pressen at faa at vide, hvad der foregaar i de forskellige Straffesager.

Jeg skal nævne et Eksempel. Et anset Blad undlod at referere en uhyre uappetitlig Sædelighedssag. Resultatet var, at en Læser, som virkelig havde Interesse i at følge denne Sag, ringede Bladet op den næste Dag og stærkt bebrejdede Bladet, at han maatte købe andre Blade for at faa Oplysning om denne Sag.

Jeg tror derfor ikke, det kan nytte at lægge hele Ansvarret paa Pressen. Vel kan Pressen gøre meget, og der kan bebrejdes den adskilligt, men dens Stilling er alligevel ikke saa nem. En væsentlig Kursændring fra Pressens Side, en fælles Optræden — jeg tror, den foregaaende ærede Taler var noget inde paa dette —, der stærkt skulde begrænse det skadelige ved Retsplejens Offentlighed, tror jeg af de Grunde, jeg har nævnt, ikke, at man kan vente.

Det Spørgsmaal, der rejser sig, er da dette, hvorledes en saadan Ændring kan hidføres, og om Ulemperne ved Offentlighed i Straffesager har vist sig at være saa store, at man eventuelt overhovedet burde gaa til at afskaffe denne Offentlighed.

Jeg vil straks sige, at fra et saa yderliggaaende Standpunkt vil jeg absolut tage Afstand. Det, man derimod efter min Mening bør gøre, er dette, fra Lovgivningsmagtens Side at udnytte de Erfaringer, vi har indhøstet, til at begrænse Offentligheden i en saadan Udstrækning, at man mere og mere naar dertil, at Offentligheden opfylder sin Mission uden at gøre hverken den sigtede, Vidnerne eller Samfundet unødvendig Skade.

Jeg indrømmer, at det foreliggende Forslag er et Skridt i den Retning, men jeg mener ikke, det gaar vidt nok. Det foreliggende Lovforslag giver ligesom Lovforslaget af 1928—29 Adgang til at forbyde Offentliggørelse af Billeder fra Retten. Det er ubetinget et Fremskridt, men det er afgjort ikke nok. Offentligheden bør indskrænkes paa ethvert Punkt, hvor den gør Skade, uden at den Gavn, den gør, kan siges fuldt ud at opveje Skaden.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, og jeg vil gerne spørge i al Almindelighed: hvad Gavn knytter der sig til Afbildning af Forbrydere og Vidner, hvad enten det nu er Fotografier eller mere eller mindre karikaturagtige Tegninger?

Jeg tror ikke, nogen vil være i Stand til at paavise nogen som helst Gavn deraf. Det er kun og kan kun være til Skade, at saadanne Afbildninger finder Sted. Det er utilbørligt overfor Vidnerne, overfor dem, der uden egen Skyld bliver inddraget i en Rets-sag. Og for de sigtede, specielt de sigtede, hvor Sigtelsen viser sig ganske ubegrundet, de, der bliver frifundet, betyder det kun en Forøgelse af deres eller deres nærmestes Ulykke; og for andre sigtede, nemlig de professionelle Forbrydere, er dette at blive afbildet i Bladene en Ære, som Samfundet saa sandt ikke har nogen Grund til at vise disse Forbrydere.

Paa dette Omraade mener mit Parti derfor, at vi bør indtage det samme Standpunkt, som f. Eks. et Land som England befinder sig paa. Enhver Fotografering, enhver Tegning i Retten er forbudt ud fra den sunde Betragtning, at det overhovedet ikke har nogen som helst Interesse med saadan Fotografering af sigtede, Vidner, tiltalte og Dommere udover at interessere et nysgerrigt Publikum. Jeg haaber derfor, at det ud fra disse Betragtninger vil være muligt at naa til, at enhver Fotografering og Tegning i Retten bliver forbudt.

Et andet Punkt, hvor vi efter min Mening ogsaa bør gaa langt videre, end Retsplejeloven og det foreliggende Lovforslag gør, er med Hensyn til Indskrænkning af Offentlighed i Sædelighedssager. Er der noget Omraade, hvor Offentlighed efter min Mening har vist sig at være af det onde, saa er det her. Her gælder saa ubetinget, at den Gavn, Offentlighed yder, og den Skade, som den meget ofte medfører, ikke staar i noget rimeligt Forhold til hinanden.

Det skulde dog gerne være saaledes, at vore Børn i en ret tidlig Alder kunde faa overladt vore Dagblade til Læsning. Det er en opvakt og intelligent Ungdom, som allerede fra Barndommens Aar følger med i, hvad der sker ude omkring; men som Forholdene nu er, er Indholdet af disse Blade, som skulde være en Kilde til Udvikling for Ungdommen, ofte af en saadan Karakter, at det betyder den største Fare for vore Børn og Ungdom. Jeg bebrejder ikke Bladene dette — selv om de ogsaa, som jeg sagde før, har deres Ansvar —, for naar der skal være Offentlighed, er det vanskeligt at lade være med at referere; men jeg bebrejder i allerhøjeste Grad Rigsdagen, hvis den ikke nu efter 11 Aars Erfaringer retter, hvad der har vist sig at være ganske forkert.

Jeg skal anføre et enkelt Eksempel paa, hvad det er, vi udsætter den opvoksende Ungdom for af usund, farlig og op-